

Arrest

nr. 42 651 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

Uw officiële propiska was in Grozny, maar tijdens de oorlogen in Tsjetsjenië en ook na 2003 woonde u in Zakan-Yurt, waar ook uw ouders wonen. Uw woning in Grozny raakte drie keer vernield, maar u kreeg daarvoor nooit enige compensatie, ook al ondernam u daartoe verscheidene pogingen.

Van 1994 tot 1999 werkte u als inspecteur bij de staatscontrole. Omdat u het niet eens was met het beleid van dit orgaan en met uw diensthoofd stopte u met dit werk.

In de periode 1991-2000 gaf u ook les aan het Petroleum-instituut te Grozny. U werd daar ontslagen, omdat u niet akkoord was met de corruptie die er heerste en omdat een vrouw, die banden had met het regime, uw positie wilde innemen.

U zocht daarna geen officieel werk meer, maar hielp uw broers en gaf privé-les aan kinderen.

In de periode 2000-2003 werd u enkele keren aangehouden, in het kader van documentencontroles. U werd telkens kort daarna terug vrijgelaten.

Eind april, begin mei 2008 werd u, nadat u terug kwam van uw woning in Grozny, ontvoerd door onbekenden. U kon uw ontvoerders niet zien, omdat u onmiddellijk geblinddoekt werd. Men bracht u per auto naar een plaats, die u herkende als het gehucht Ivanova in Grozny. Uw belagers eisten van u dat u Tsjetsjenië zou verlaten. Als u dat niet zou doen, zou dit gevolgen hebben voor uw familie. Omdat u niet wilde dat uw familie door u problemen zou krijgen, beloofde u het land te verlaten. U werd hierbij ook geslagen. Na ongeveer een uur bracht men u terug naar de plaats van waar u was meegenomen. U weet niet wie uw belagers precies waren, maar heeft daarover wel enkele vermoedens. U meende dat het mogelijks iets te maken had met uw ex-vrouw, die verre familie is van Dudayev, of met uw werk en de ruzies die u daar maakte naar aanleiding van uw ontslag. U vermoedde dat ook uw persoonlijke houding ten opzichte van het huidige regime mogelijks een aanleiding vormde voor deze vasthouding. Tenslotte dacht u dat uw ontvoering ook iets te maken kon hebben met uw woning in Grozny. U had daar immers al verschillende keren onbekenden aangetroffen, ook al was het uw eigendom. Omdat u niet wist wie u precies ontvoerd had, durfde u bij geen enkele instantie klacht in te dienen.

U vreesde opnieuw te worden ontvoerd en daarom besloot u Tsjetsjenië te verlaten. Rond 8 oktober 2008 bracht een kennis u naar Grozny, waar u een andere man ontmoette die u naar Brest (Wit-Rusland) bracht. U kwam daar een dag later aan en werd naar een appartement gebracht, waar u de nacht kon doorbrengen. De volgende dag stapte u in een vrachtwagen, die u naar België bracht.

Op 13 oktober 2008 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uw intern en internationaal paspoort verloor u tijdens uw reis naar België, maar u legde in het kader van uw asielaanvraag wel uw rijbewijs, uw diploma hoger onderwijs en een attest betreffende uw doctoraatsstudie voor.

In België zocht u contact met uw ex-vrouw N.(...) L.(...) (O.V. 6.201.094), van wie u sinds eind 2003 traditioneel gescheiden was en met wie u sindsdien geen rechtstreeks contact meer had.

Zij had Tsjetsjenië al eerder verlaten, samen met jullie kinderen, en diende op 3 januari 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 juli 2008 besloot de Commissaris-generaal haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u nu bij haar woont en dat jullie van plan zijn jullie traditionele huwelijk te herstellen.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooraf dient er te worden opgemerkt dat N.(...) L.(...) (O.V. 6.201.094), van wie u sinds eind 2003 traditioneel gescheiden bent, al eerder een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

In het kader daarvan werd op 15 juli 2008 door de Commissaris-generaal besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U bent op de hoogte van haar asielaanvraag en haar huidige status in België.

Toch kan er na grondige analyse van de betrokken dossiers geen samenhang worden vastgesteld tussen uw asielmotieven en diegene die N.(...) L.(...) heeft ingeroepen.

Jullie leefden immers al sinds eind 2003 van elkaar gescheiden en hadden sindsdien ook geen enkel contact meer met elkaar. U wist wel dat zij met jullie kinderen in België was vertrokken, maar u had haar niet verwittigd dat u ook naar België zou komen. Pas toen u zelf in België was, zocht u contact met haar, als gevolg waarvan jullie relatie terug hebben opgenomen (CGVS p. 4).

Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u pas nadat u in mei 2008 ontvoerd werd door onbekenden, besloot om uw land van herkomst te verlaten, hetgeen u deed in oktober 2008.

Bovendien legde u in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal zelf geen enkel concreet en rechtstreeks verband tussen uw problemen en uw (ex-)vrouw.

Bijgevolg moeten in het kader van uw asielaanvraag uw individuele situatie en de door u persoonlijk ingeroepen asielmotieven worden beoordeeld.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u in mei 2008 door onbekenden werd ontvoerd. Ze eisten van u dat u het land zou verlaten, anders zouden ze uw familie aanpakken. Omdat u uw familie wilde beschermen, besloot u dan ook Tsjetsjenië te verlaten.

Echter, na een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, moet er worden besloten dat u er niet in slaagt de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

U verklaarde immers dat u uw land van herkomst heeft verlaten nadat u in mei 2008 gedurende ongeveer een uur door onbekenden werd ontvoerd en onder druk gezet om het land te verlaten. U maakte wel melding van andere arrestaties en controles, maar verklaarde daarover dat u slechts gedurende korte tijd werd aangehouden, onder andere omdat het routinecontroles betrof, waarbij uw documenten moesten worden gecontroleerd (CGVS p. 10-11, vragenlijst CGVS p. 2-3, p. 14).

Echter, in verband met de ontvoering in mei 2008, dit wil zeggen de gebeurtenis die u duidt als de directe aanleiding voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, kan u weinig tot geen concrete elementen geven. Omdat u onmiddellijk geblinddoekt werd, kon u niet zeggen hoeveel ontvoerders er waren, noch of ze in burger of militaire kledij waren. U verklaarde enkel dat ze Russisch en Tsjetsjeens spraken (CGVS p. 11-12).

Hoewel ze zelf op geen enkele manier duidelijk maakten wie ze waren of om welke reden u het land zou moeten verlaten, gaf u zelf aan wel enkele vermoedens te hebben met betrekking tot de identiteit of herkomst van deze ontvoerders. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt deze vermoedens aannemelijk en concreet te maken.

Zo wees u op de verre familieband die er zou bestaan tussen uw (ex-) vrouw en generaal Dudayev. Tijdens de eerste oorlog zou een familielid omwille van deze familieband gedood zijn. U gaf echter toe dat u naar aanleiding van deze familieband zelf nooit concrete problemen heeft ondervonden.

U kunt bijgevolg niet aannemelijk maken waarom men u vanwege die verre familieband pas in mei 2008 zou ontvoeren, terwijl men u gedurende vele jaren met rust heeft gelaten (CGVS p. 13-14). Uw (ex-) vrouw zou u ook gezegd hebben dat deze familieband niets te maken heeft met uw ontvoering (vragenlijst CGVS p. 2).

Ook uw tweede vermoeden, namelijk dat uw ontvoerders iets te maken zouden hebben met uw voormalige werkgevers, omdat u daar met ruzie vertrokken bent, kan u niet concreet maken. Het betreft hier feiten, die zich in de periode 2002-2003 afspeelden en u daarna geen directe problemen bezorgden. Meer nog, toen u één van de betrokken personen in 2006 terug zag, bedreigde u zelf deze persoon (CGVS 8-9, p. 15).

U kunt dus ook niet aannemelijk maken dat uw ontvoering in mei 2008 inderdaad iets te maken heeft met uw vroegere werksituatie.

Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot dat vroegere werk, zoals bijvoorbeeld arbeidsdocumenten of papieren in verband met uw ontslag.

Een derde mogelijke reden voor uw ontvoering zag u in de uitspraken, die u in het openbaar had gedaan met betrekking tot de Tsjetsjeense regering. U zou deze omschreven hebben als een dictatuur, toen u bij de administratie was.

Maar ook deze feiten dateren van enkele jaren geleden en bezorgden u op geen enkele manier problemen (CGVS p. 15).

U slaagt er dan ook niet in om dit derde vermoeden geloofwaardig te maken, gezien uw eigenlijke ontvoering pas in mei 2008 plaats vond.

In de vierde plaats duidde u de mensen, die uw huis in Grozny onrechtmatig bewoonden, aan als mogelijk betrokken bij uw ontvoering. U verklaarde hierbij dat hoewel deze woning uw eigendom was, u er op verschillende momenten diverse mensen aantrof. U weet echter niet wie deze mensen precies waren en waarom ze uw woning bezetten. U heeft op geen enkel moment overwogen om stappen te ondernemen tegen deze bezetters en legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan

van deze mensen, noch van uw verklaring dat u inderdaad eigenaar bent van die woning (CGVS p. 13). Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat deze onbekenden ook maar iets te maken zouden hebben met uw ontvoering.

Aansluitend hierbij dienen nog enkele opmerkingen te worden gemaakt, die van die aard zijn dat ze de door u ingeroepen vrees voor die ontvoerders - wiens identiteit onduidelijk blijft - op ernstige wijze ondermijnen.

Immers, hoewel uw ontvoering in mei 2008 plaats vond, bleef u nog tot begin oktober 2008 in Tsjetsjenië (CGVS p. 14).

Uw verklaring, dat het zo lang duurde voor u een betrouwbare passeur kon vinden, stemt niet overeen met de door u ingeroepen vrees om opnieuw ontvoerd te worden. U bracht deze periode bovendien door in het huis van uw ouders in Zakan-Yurt in Tsjetsjenië (CGVS p. 14).

Het kan toch wel vreemd genoemd worden dat u zich bij uw familieleden zou ophouden, terwijl u net om deze familieleden te sparen, bereid was Tsjetsjenië te verlaten.

Uw verklaring dat u in Zakan-Yurt veilig zou zijn voor uw ontvoerders, omdat u daar veel familie had en het daar dan zelfs gevaarlijk zou zijn voor uw ontvoerders (CGVS p. 14), valt absoluut niet te rijmen met uw ingeroepen vrees voor die ontvoerders.

Gezien u er niet in slaagt uw vermoedens betreffende uw ontvoerders concreet te maken, gezien u slechts zeer beperkte verklaringen aflegt met betrekking tot de ontvoering zelf, en gezien uw gedrag na uw vrijlating niet overeenstemt met uw verklaarde vrees voor een nieuwe ontvoering, dient er dan ook geoordeeld te worden dat u er niet in slaagt uw actuele vrees geloofwaardig te maken.

U legt ook geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot uw ontvoering of tot uw vermoedens betreffende de identiteit van uw ontvoerders.

Tenslotte dient er nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw reisroute naar België niet geloofwaardig zijn.

Een kennis bracht u met zijn wagen naar Grozny, waar u overstapte in de wagen van een andere man die u naar Brest (Wit-Rusland) bracht. U werd tijdens deze etappe nergens gecontroleerd en moest op geen enkel moment uw documenten tonen (CGVS p. 18). In Brest stapte u in een vrachtwagen, die u naar België voerde.

Hoewel u de rit met de vrachtwagen in de cabine, dus bij de chauffeur, doorbracht, weet u niet via welke landen jullie zijn gereden, noch waar en wanneer u de grens met de Europese Unie heeft gepasseerd. U meldde slechts één moment waarop u zich moest verstoppen onder de slaapruimte in de cabine en verklaarde dat dit geen probleem vormde (CGVS p. 19). Niet alleen nam de chauffeur een enorm groot risico door u bij zich in de cabine te houden, gezien u geen geldige reisdocumenten voor de Europese Unie had.

Ook uw verklaringen dat u geen problemen ondervond om zonder die geldige reisdocumenten de Europese Unie binnen te komen, zijn niet geloofwaardig.

Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de controle aan de buitengrenzen van de EU zeer grondig gebeurt. Vrachtwagens, die van Wit-Rusland Polen binnen rijden, worden aan een zeer grondige grens- en douanecontrole onderworpen, waarbij ook technische hulpmiddelen als x-ray scans en detectieapparatuur wordt gebruikt. Het is dan ook niet mogelijk dat u tijdens deze beide controles niet zou worden opgemerkt, terwijl u zich verschuilde in de slaapplek van de cabine.

Gezien u verder ook geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot de door u afgelegde reis naar België, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie.

Deze vaststelling is zwaarwichtig, want behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend blijven, wijst dit er mogelijk ook op dat uw verklaringen betreffende uw identiteitsdocumenten niet stroken met de waarheid.

U vertelde dat u zowel uw intern als uw internationaal paspoort verloor tijdens de reis van Tsjetsjenië naar België (CGVS p. 16-17).

Uw verklaring, dat u niet weet waar u die documenten precies heeft verloren, kan toch wel vreemd worden genoemd, gezien het belang van dergelijke identiteitsdocumenten, niet alleen in het kader van uw asielaanvraag in België, maar ook in uw land van herkomst.

Maar rekening houdende met het gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reis naar België, kan er ook getwijfeld worden aan uw verklaringen betreffende het verlies van uw beide paspoorten tijdens deze reis. Hier moet eens te zwaarder aan worden getild, gezien u in het kader van uw asielaanvraag in België enkel uw rijbewijs en twee documenten met betrekking tot uw studies voorlegt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten, namelijk uw rijbewijs, uw diploma hoger onderwijs en uw attest betreffende uw doctoraatsstudie, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. De brief die u en uw echtgenote aan mij richtten, het inburgeringscontract, de brief over uw integratie en de huwelijksakte houden geen enkel verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande conclusies dan ook niet wijzigen."

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen weigert van verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 21 november 2009 de behandeling van zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat hij "stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers". Hij staft zijn bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker wordt dienvolgens niet ingewilligd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van de zaak

3.1. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift van 21 november 2009 de schending aanvoert van talloze rechtsregels en -beginselen, al dan niet aangevuld met een theoretische uiteenzetting, zonder echter concreet aan te geven hoe deze regels en beginselen werden geschonden of hoe een ander licht op de zaak wordt geworpen.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Bijgevolg heeft verzoeker geen dienstig middel.

3.2. Aangaande verzoekers opmerking in zijn verzoekschrift (zie p. 5) dat "verzoeker stuurde een aangetekend schrijven naar het CGVS met melding van nieuwe gegevens en vraag om gehoord te worden. Hier werd niet op ingegaan en nog minder over gemotiveerd", merkt de Raad op dat verzoeker door de diensten van de Commissaris-generaal werd gehoord op 24 november 2008, en dat geen enkele wetsbepaling de Commissaris-generaal verplicht een asielzoeker een tweede maal te verhoren.

3.3. Wat betreft de inhoudelijke kritiek op de motivering, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een viertal opmerkingen, zijnde de verklaring dat hij een zak over zijn hoofd kreeg zodat hij niets kon zien, en dus ook hun uniform en aantal niet kon beschrijven, de verklaring dat hij eventueel aan zijn werkboekje kan geraken om zijn tewerkstelling te bewijzen, de stelling dat de bezetters van zijn woning hem geen attest gaven om dit te staven, zijn overtuiging dat de Belgische autoriteiten zijn verklaringen beoordeelden *“volgens de Belgische mentaliteit”* en zonder rekening te houden met de Tsjetsjeense cultuur en de situatie ter plaatse, en tot slot de opmerking dat hij het te gevaarlijk vond om in die omstandigheden in zijn land van herkomst bewijzen te verzamelen omtrent zijn problemen. Hij stelt dienaangaande de vragen: *“Hoe kon ik bij die mens vragen voor een attest te willen geven als het om mijn leven ging? In welk land geven autoriteiten/bandieten een bewijs/attest van ontvoering?”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

3.4. Verzoeker verwijst verder naar een aantal referenties van rapporten en algemene informatie, al dan niet met een korte omschrijving van de inhoud. Verder meent verzoeker dat geen intern vestigingsalternatief voorhanden is in de Russische Federatie omdat het propiskasysteem dit verhindert.

3.5. Aangaande de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar een uitspraak van het Europese Hof van Justitie en meent dat een algemene stijlformule werd opgenomen in de bestreden beslissing. Hij merkt in verband met de standaardmotivatie over de situatie in Tsjetsjenië op dat *“Etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten en niet terugkeerden lopen een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

3.6. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In het feitenrelaas van verzoeker (zie sub 1.1) leest de Raad omtrent de problemen van verzoeker: **“U weet niet** wie uw belagers precies waren, maar heeft daarover wel enkele **vermoedens**. U **meende** dat het **mogelijks iets** te maken had met uw ex-vrouw, die verre familie is van Dudayev, of met uw werk en de ruzies die u daar maakte naar aanleiding van uw ontslag. U **vermoedde** dat ook uw persoonlijke houding ten opzichte van het huidige regime **mogelijks** een aanleiding vormde voor deze vasthouding. Ten slotte **dacht** u dat uw ontvoering ook iets te maken **kon hebben** met uw woning in Grozny. U had

daar immers al verschillende keren onbekenden aangetroffen, ook al was het uw eigendom. Omdat u niet wist wie u precies ontvoerd had, durfde u bij geen enkele instantie klacht in te dienen. “

De Raad stelt dienaangaande vast dat alhoewel de bewijslast op verzoeker rust, hij omtrent de oorzaak van zijn problemen bijzonder vaag blijft. In de bestreden beslissing wordt ook terecht gesteld dat hij daarenboven geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek, sub 3.3, van verzoeker slechts enkele beweringen betreft die niet van aard zijn om de vaststellingen in de beslissing te ontkrachten. Inderdaad de verklaringen van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) dat “...hij niets kon zien”, “niet kon beschrijven....”, herstellen de vastgestelde vaagheid niet. Zijn verklaring dat hij zou trachten documenten te bezorgen (zie het verhoorverslag van 24 november 2008, p. 20) is een loze belofte gebleven, en verandert niets aan de vaststelling dat geen enkel bewijsstuk werd voorgebracht. Ook na de -retorische- vraag van verzoeker “In welk land geven autoriteiten/bandieten een bewijs/attest van ontvoering?”, blijven voormelde vaststellingen gelden.

De stelling van verzoeker dat de Belgische autoriteiten (CGVS) zijn verklaringen volgens de Belgische mentaliteit beoordeelden, rekening houdend met de situatie hier, én dat ten einde zijn verklaringen te kunnen begrijpen, men de Tsjetsjeense cultuur moet kennen en dat de Tsjetsjenen een andere mentaliteit hebben die in principe niet overeenkomt met de Belgische (zie het verzoekschrift, p. 5), brengt geen zoden aan de dijk.

Verzoeker kan de Raad er immers niet van overtuigen dat de beginselen die vervat zijn in UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204, als de waarheid vertellen, een relaas brengen dat mogelijk en geloofwaardig is vrij van hiaten, vaagheden en tegenstrijdigheden, dat de bewijslast in principe op diegene rust die iets beweert - beginselen volgens dewelke de Commissaris-generaal zijn relaas heeft beoordeeld en die de Raad ook ten volle hanteert-, in Tsjetsjenië niet zouden gelden.

Wat betreft het ontbreken van bewijsstukken wordt ook vastgesteld dat verzoeker in de periode tussen de laatste bedreiging en zijn vertrek naar België, nog meerdere maanden in zijn thuisland verbleef, zodat hij de tijd had om documenten bijeen te brengen te meer daar hij verklaarde dat hij eerst had nagedacht naar welk land hij zou aan en uiteindelijk besloot om naar België te reizen, aangezien zijn gezin (zijn kinderen alsook zijn ex-vrouw) hier verbleef en hij de tijd nam om een betrouwbaar iemand te vinden om hem naar België te brengen (zie gehoorverslag van 24 november 2008 p. 14) en ook blijkt dat hij nog contact heeft met familieleden (zie voormeld gehoorverslag, p. 2-3).

Bij dit alles voegen zich de niet betwiste vaststellingen omtrent de reisweg van verzoeker die de Raad met de Commissaris-generaal deelt.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde om aan de voorgehouden problemen in Tsjetsjenië te ontkomen, eventueel in Tomsj te kunnen gaan wonen bij vrienden, maar dat hij uiteindelijk naar België reisde omwille van zijn gezin (zie voormeld gehoorverslag, 19). In hoofde van verzoeker was er dus een intern vestigingsalternatief.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dienaangaande ernstige problemen aan ten gevolge van het “propiskasysteem”; hij brengt daarvan geen enkel begin van bewijs aan. De mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief blijft bestaan.

3.7. Wat betreft de vraag van verzoeker om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt de Raad dat het relaas van verzoeker geen geloofwaardigheid verdient.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980. Algemene rapporten zijn

onvoldoende om een risico zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. aannemelijk te maken, dat risico dient in concreto te worden aangetoond.

Het ontgaat de Raad wat verzoeker bedoelt als hij stelt (zie het verzoekschrift, p. 6) dat "*Etnische Tsjetsjenen die hun land verlieten en niet terugkeerden lopen een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling (sic)*".

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980.

De Raad laat de informatie dienaangaande waarover de Commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, prevaleren op de algemene verwijzingen van verzoeker naar Europese rechtspraak.

Ook hier dient gewezen op een intern vestigingsalternatief in Tomsj.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE